מי שמתה אשתו בימיו כאילו חרב בית המקדש בימיו ועולם חשך בעדו ופסיעותיו מתקצרות ועצתו נופלת [illegible]

akinek meghalt a felesége, azt mondják bölcseink, mintha az isteni szentély pusztult volna el, s annak elsötétül szemei előtt a világ, léptei megrövidülnek s elesik attól minden tanács. Ilyen csapásnak tüntették fel atyáink Isten sujtó kezét, amidőn elragadja az embertől az egyetlen társat, mely őt kezével(?) s vele igazán együtt érez: a feleséget. [illegible] A hitves halálával mintegy a szentély pusztul el az ember számára, mert a szentélyben öntjük ki Isten előtt szivünk legtitkosabb érzéseit, lelkünk legelrejtettebb gondolatait, így képezi a hitves [illegible] akiben megbízhatik a férj szíve, azt az egyetlen szentélyt, melyben bizalommal öntheti ki fájdalmát, bizalommal legtitkosabb szavait(?)! [illegible] A hitves halálával továbbá mintha elsötétülne szemei előtt a világ, alászállt a nap, mely befényesíté életét s boldogsága sírba helyezésével elszakadnak a reménység szálai, amelyek a hit egykori világosságot terjesztettek útjaira s az egész életet csak a sors kegyetlen szeszélyének mutatja be, ami borzalmas sötétségbe borítja keblünket! [illegible] A hitves halálával megrövidülnek az ember léptei, nincs aki biztassa s bátorítsa haladásában, nincs akinek a buzdító szeretetéből erőt s kitartást meríthetne, hogy léptei az élet küzdőterén ne inogjanak. [illegible] A hitves halálával elveszíti az ember az egyetlen igaz tanácsadót, aki őszinte érzéssel, meg nem vesztegethető szívvel igazítaná útba az embert. – A hitves halálának ez a négyszeres csapása sujtott le reád is, gyászba borult férje az elhunytnak, aki két évi rövid házasélet után hosszú küzdelmes fájdalommal teli betegség közben fejezte be áldásdús hitvesi pályáját. Két évi házasságot töltött be ép azon a napon, midőn örökre lehunyta szemeit; Istenem, hisz a közeledő napon(?) nálunk még a menyegzőteket ünnepeltük volna s íme földfakadó(?) boldogságtok ajtaján már hónapok óta a halál kopogtatott s most már kiterítve fekszik előttünk a jámbor lelkű, jóságos szívű s a legönzetlenebb szeretettől áthatott hitves, akinek halálával elpusztult a férjnek szentélye, elsötétült világa, mert csak mintegy megmutatta Isten a jót, de csakhamar el is vette tőle (mert bizalommal volt iránta a hitves), nincs aki saját szerelmével buzdítsa a haladásban, nincs aki oly közelálló szívvel, mint a hitves szíve, őszinte tanáccsal lássa el. Valóban nincs? Az ki adja nekünk a jót, az adja a fájdalmat is s ha a jóságos hitves elveszte miatti fájdalom le is sujt, megtaláljuk a fölemelő vigaszt Istennél; Isten a mi szentélyünk, a mi világosságunk, Ő a mi bátorító erőnk, a mi szerető tanácsadónk. Ő végtelen bölcseségű örök határozata akarta így; s bár a legmélyebben sajgó érzéssel keseregtek ti, megtört apa, szerető férj, hű testvérek s rokonok, szívetek egybeolvadó szent fájdalmával borulhattok le Isten előtt s imádkozzatok a sokat szenvedett s az örök üdvösséget jól kiérdemelt drága halottnak örök nyugalmáért...

MTA KÖNYVTÁR ÉS INFORMÁCIÓS KÖZPONT

Újpesten 1889. május 30.

Riesz Jakabné

Ven/11/114